

**Rvperti Ab||batis Monasterii || Tvitiensis Ordinis S.
Benedicti The||ologi antiqui, Opera duo, ut egregia sanè,
ita diu desiderata, multoq[ue] || labore perquisita, ac
sumptu haud ita modico ...**

Rupert <von Deutz>

Colonia, M. D. XXVI.

VD16 R 3796

Vtrum postquam iste paracletus semel familiari uisitatione sese infuderit,
contingere possit ut sese auferat, & animam illam semel deosculatam
prorsus & irrecuperabiliter derelinquat

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71860](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71860)

In isto qui inspiratus gemit, probatum esse illud quod veritas promittens dixit, amen amen dico vobis, si quid petieritis patrem in nomine meo, dabit vobis, et de eo quod apostolus ter dominum rogavit. Cap. XX.

Iohan. 16.

In isto sane probatum est illud, quod veritas promittens dixit, Amen amen dico vobis, si quid petieritis patrem in nomine meo, dabit vobis. Quam enim ob causam vel quo iure istud contingit, ut quod petit accipiat, nisi quia quod postulat non nisi secundum deum postulat? Hinc apostolus, cum dixisset (supra quod memoratum est) ipse spiritus postulat pro nobis, gemitibus inenarrabilibus, continuo subiunxit. Qui autem scrutatur corda, scit quid desideret spiritus, quia secundum deum postulat pro sanctis. Non ergo qui vis festinare debet, cum audit, si quid petieritis patrem in nomine meo, dabit vobis, ut fiat sibi quod petit: quia non omnibus istud cogruit, sed illis dumtaxat, qui paraclatum istum acceperunt secundum deum postulatum pro sanctis, quod reuera est postulare in nomine saluatoris, quem tunc in eodem sermone promittebat apostolus suis.

Roma. 8

Obiectio

2. Cor. 12

Responsio

Math. 7
Luc. 11

Paulus contra
angelum Saran
exauditur

Sapient. 7

Questio.

Iam quaeritur, utrum necne iste paracletus, postquam semel illa, de qua nobis haec nunc sermo fuit, familiari uisitatione sese infuderit in secretarium animae, rursus ita sese inde auferat offensus aliquo crimine, ut animam semel deosculatam sua consolatione prorsus deserat, & derelinquat desolatam sempiterna desolatione?

Responsio

Philipp. 3
Roma. 7

Psal. 130

Super hoc breuiter respondere libet, quia nimia confidentia res periculosa est. Non uult apostolus quinquam nimium confidere, qui de semetipso dixit, & utique pro exemplo ad utilitatem nostram dixit. Ecce enim me non arbitror comprehendisse. At idem alibi cum dixisset, sed & gloriamur in tribulationibus, scientes quod tribulatio patientiam operatur, patientia autem probationem, probatio uero spem continuo subiunxit. Spes autem non confundit, quia charitas dei diffusa est in cordibus nostris, per spiritum sanctum, qui datus est nobis. Igitur non audemus quidem securitatem praedicare illi, quicumque est eiusmodi, qui talem sancti spiritus gratiam, de qua loquimur, accepit, quam appellat apostolus primitias spiritus: ueruntamen hoc dicere non dubitamus, quod spes illius firmior sit aut esse debeat pro tali conscientia, pro eo quod iam senserit, quia custodem habet illum, de quo scriptum est, Ecce non dormitabit neque dormiet, qui

miet qui custodit Israel. ¶ Hoc em̄ dicitur illi, quoniam Israel similis factus est. In quo: Nimirum in eo, quod sicut ille cum deo luctatus est, & contra deum fortis fuit & inualuit, dixitque ad eum flens & rogans eum, quare uera fortitudo est, sicut Osee meminit dicens, & inualuit ad angelum & confortatus est, fleuit & rogauit eum, non dimittat te nisi benedixeris mihi, & benedixit ei in eodem loco, sic & iste non nihil luctatus est cum deo, flendo quod sciret se esse peregrinum, & fortis fuit contra deum, & non poterat deus superare eum, non potuit se continere flente illo & rogante, quin de multitudine uiscerum suorum spiritum paraclitum effunderet in eum. Qui ergo custodiuit illum Israel & genus eius, ut confirmata benedictio, quam quis multis illius populi peccatis offensa, non deficeret, donec Christus ex eo nasceretur, ecce (inquit Psalmista) non dormitabit neque dormiet, id est, te uerum quocumque Israelita custodiet, ut non pecces: sed & si peccaueris, cito peccatum deploras, iuxta illud, amen amen dico tibi, qui credit in me etiam si mortuus fuerit, uiuet.

¶ Nulli nimia securitas habenda sit, & de eo quod Apostolus ait, nolite contristare spiritum sanctum dei, & quod Dauid, quia contristauerat eum, redde, inquit mihi letitiam salutaris tui.

Ca. XXII.

Gitur non nimia securitas habenda uel presumenda est cuiquam dum uiuit, immo quanto familiarius exptus est osculo illud consolantis pacleti, de quo (ut supra meminimus) Apostolus dixit, quia charitas dei diffusa est in cordibus nostris per spiritum sanctum, quod datus est nobis, tanto sollicitior esse debet, ne contristet eundem spiritum, sicut idem Apostolus dicit, Et nolite contristare spiritum sanctum dei, in quo signati estis in die redemptionis. Et exponens, quibus ex accidentibus soleat contristari. Omnis (inquit) amaritudo, & ira, & indignatio, & clamor & blasphemia tollat a uobis, cum omni malitia. ¶ Nam est quidem impassibilis natura spiritus sancti: ueritatem dum se commouet habitans in homine donum eiusdem spiritus sancti. Ipse homo in ipso motu minus dulcedinis & plus sentit seueritatis, si quod negligenter egit, quod melius nouerunt illi qui expti sunt. Exempli gratia. Dauid haec exptus erat, quod dicebat, Et spiritum sanctum tuum ne auferas a me, statim subiungens: redde mihi letitiam salutaris tui, & spiritu principali confirma me. Nimirum qui grauius peccasset, non recesserat ab eo spiritus domini, de quo sic scriptum est, ubi Samuel unxit eum, & directus est spiritus domini in Dauid a die illa in reliquum: sed non tanta letitia uel iocundum in motu uel attactu suo se exhibebat, sicut eatenus solitus fuerat: nec tam cito recuperauit letitiam siue iocunditatem illam, nisi usque ad satisfactionem congruam, passus interim foras & intus tribulationem magnam, ita ut fere nulli magis quam ipsi congrueret dicere: tribulationem & dolorem inueni. Sciendum quippe quod & intus doluit, eo quod contristasset spiritum domini, & quare foris tribulatio puenit, scilicet domestica clades, sine dubio acriter illum tetigit: & quous scdm corpus euaferit gladium filij sui, gladius tamen usque ad animam puenit, ferrum animam eius ptransiuit.

Luctatio Iacob cum deo
Gen. 32
Osee. 12

Iohan. 11

Ro. 8.
Eph. 4.

Quo contristatur spiritus sanctus in nobis

Psal. 50.

1. Reg. 16.

Psal. 114.

1. Re. 19.
Psal. 104.

RVPERTI ABBATIS

TVITIENSIS DE GLORIFICATIONE TRINITATIS, & proceSSIONE sancti spiritus. Liber III.

¶ Benedicendum esse dominum a nobis quantum possumus, & quod maior sit in laude, multa enim abscondita sunt, & pauca uisimus operum eius.

Ca. I.

BENEDICENTES DOMINUM (ait quidam sapiens) exaltate illum quantum potestis, maior est enim omni laude. Exaltantes eum replemini uirtute, ne laboretis, non enim puenietis. Quis uidit eum & enarrauit? & quis magnificauit eum sicut est ab initio? Multa sunt abscondita maiora his, pauca enim uisimus operum eius. Quae pauca uiderat iste, cum haec diceret: Altitudinem firmamenti & pulchritudinem eius, solē speciosum, uas admirabile, opus excelsi: speciem lunae & gloriam stellarum, quae illuminant mundum, ut cetera opera domini: ac deinde uiros gloriosos legerat uel audierat, quos uel in quibus dominum laudare incipiens. Laude-

Ecc. 45.

Ca. I.

C Haec

